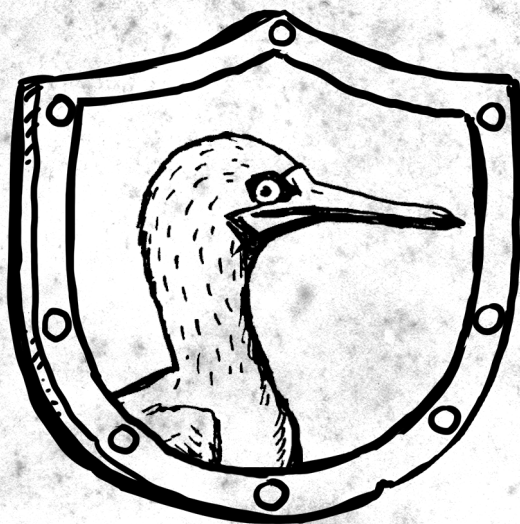

OKEAN
od
PAPIRA

Knjiga
VI

Copyright @ 2020, Zoran Penevski
Illustration copyright @ 2020, Dušan Pavlič
Copyright @ 2020 ovog izdanja, LAGUNA

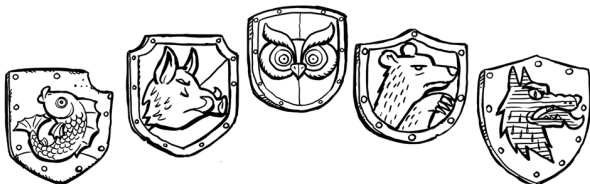
ZORAN PENEVSKI

ilustrovao Dušan Pavlić

OKEAN OD PAPIRA

ŠESTI DEO

Litica i krug

■ Laguna ■

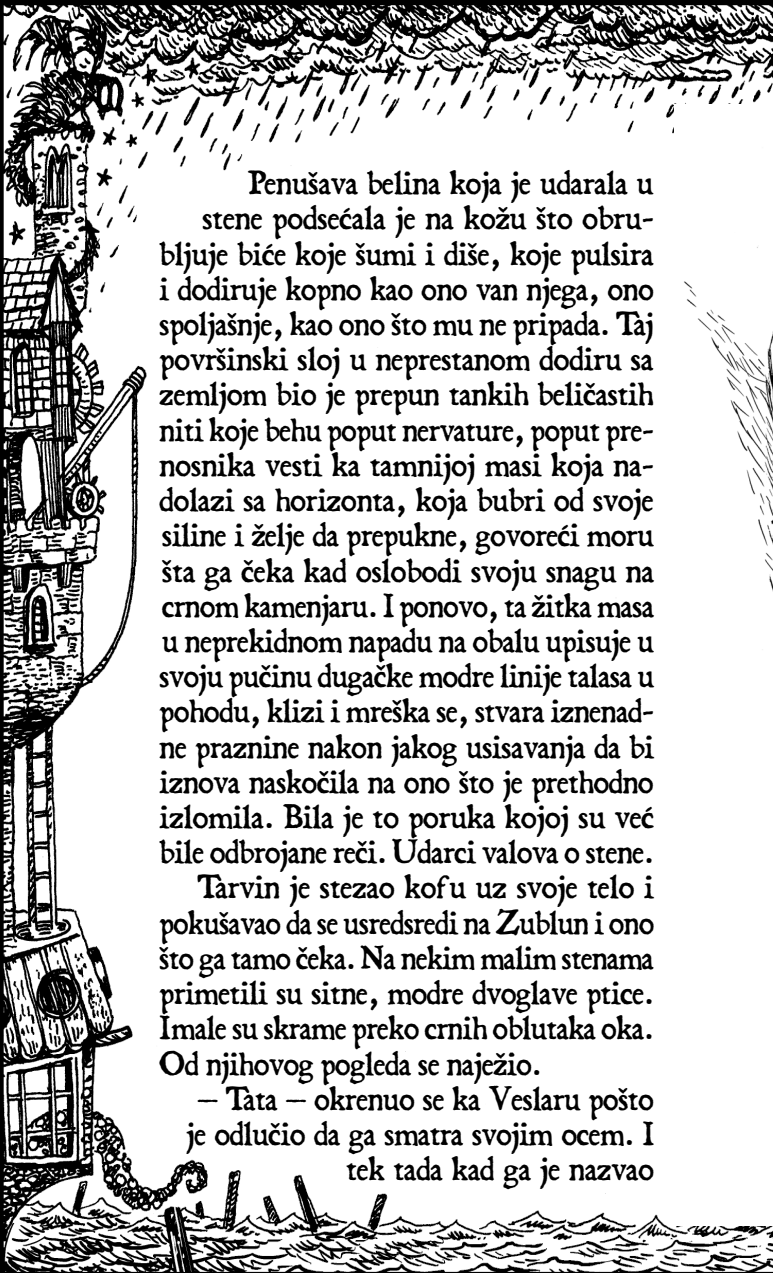

I

Bleda vatra potpalila je oblake na horizontu, koji su sada već tinjali svojim pepelom. Verovatno bi i to bilo dovoljno da se pročita uokvireni tekst u šuplinama ključa kad bi se list hartije, koji je Veslar dao Tarvinu, okrenuo prema izvoru svetlosti. U očima i ustima sove, zaokruženo je bilo sledeće: „Sve može u isto vreme i da stoji i da se talasa. Uzeti sa sobom dovoljno veliku kofu. Nađi sebe u moru drugačije vrste.“

Barka je klizila po toj zastavi zore kao čudesni produžetak mora, izdanak vode po kojem je jedna senka mirno sedela, a ona krupnija, s kukuljicom i nosom, pravila neobične pokrete. Polako su se približavali obali koja je Tarvinu ličila na nabranu krestu peciva, nadiglog od kvasca i nago-relog pošto je izvučeno iz kaljave furune.

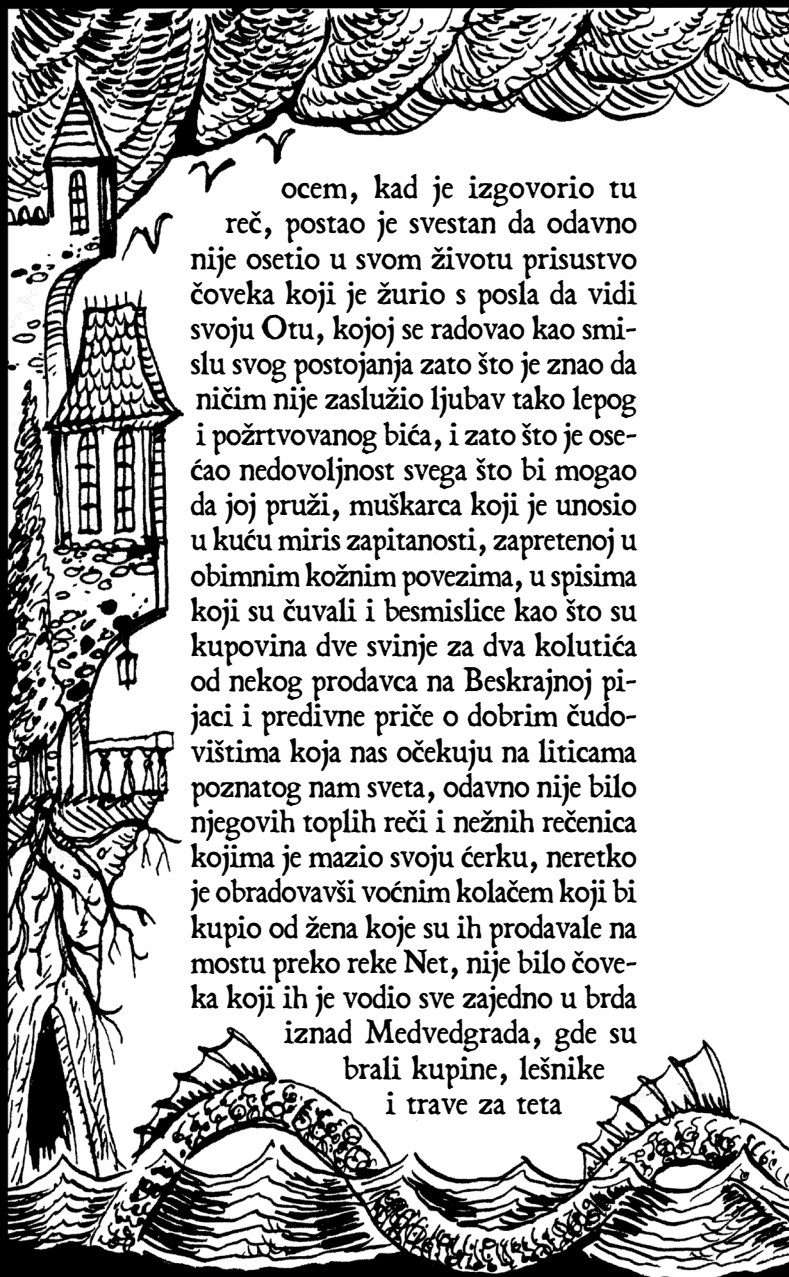

Penušava belina koja je udarala u stene podsećala je na kožu što obrubljuje biće koje šumi i diše, koje pulsira i dodiruje kopno kao ono van njega, ono spoljašnje, kao ono što mu ne pripada. Taj površinski sloj u neprestanom dodiru sa zemljom bio je prepun tankih beličastih niti koje behu poput nervature, poput prenosnika vesti ka tamnijoj masi koja nadolazi sa horizonta, koja bubri od svoje siline i želje da prepukne, govoreći moru šta ga čeka kad oslobodi svoju snagu na crnom kamenjaru. I ponovo, ta žitka masa u neprekidnom napadu na obalu upisuje u svoju pučinu dugačke modre linije talasa u pohodu, klizi i mreška se, stvara iznenadne praznine nakon jakog usisavanja da bi iznova naskočila na ono što je prethodno izlomila. Bila je to poruka kojoj su već bile odbrojane reči. Udarci valova o stene.

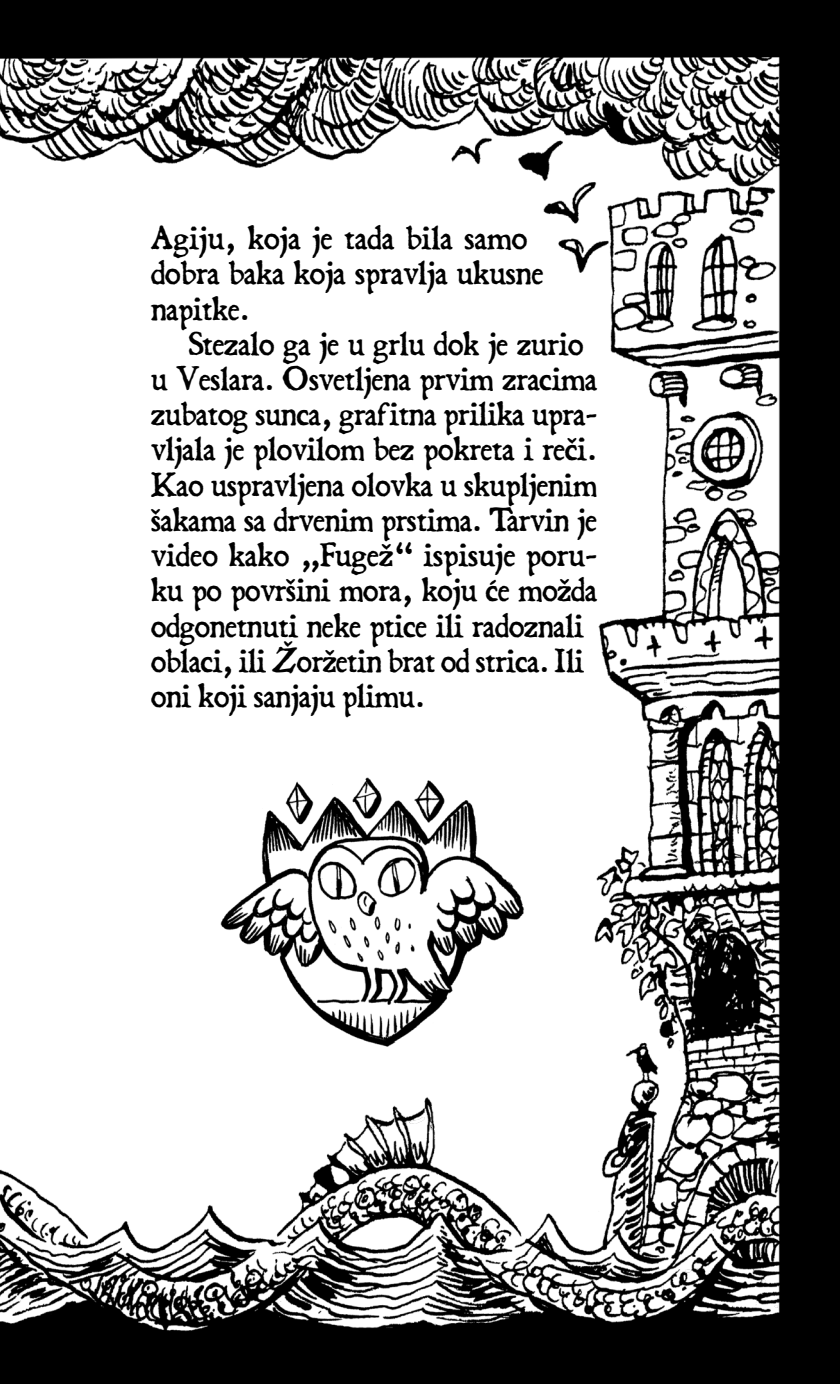
Tarvin je stezao kofu uz svoje telo i pokušavao da se usredsredi na Zublun i ono što ga tamo čeka. Na nekim malim stenama primetili su sitne, modre dvoglave ptice. Imale su skrame preko crnih oblutaka oka. Od njihovog pogleda se naježio.

— Tata — okrenuo se ka Veslaru pošto je odlučio da ga smatra svojim ocem. I tek tada kad ga je nazvao

ocem, kad je izgovorio tu reč, postao je svestan da odavno nije osetio u svom životu prisustvo čoveka koji je žurio s posla da vidi svoju Otu, kojoj se radovao kao smislu svog postojanja zato što je znao da ničim nije zaslužio ljubav tako lepog i požrtvovanog bića, i zato što je osećao nedovoljnost svega što bi mogao da joj pruži, muškarca koji je unosio u kuću miris zapitanosti, zapretenoj u obimnim kožnim povezima, u spisima koji su čuvali i besmislice kao što su kupovina dve svinje za dva kolutića od nekog prodavca na Beskrajnoj pijaci i predivne priče o dobrim čudovištima koja nas očekuju na liticama poznatog nam sveta, odavno nije bilo njegovih toplih reči i nežnih rečenica kojima je mazio svoju ćerku, neretko je obradovavši voćnim kolačem koji bi kupio od žena koje su ih prodavale na mostu preko reke Net, nije bilo čoveka koji ih je vodio sve zajedno u brda iznad Medvedgrada, gde su brali kupine, lešnike i trave za teta

Agiju, koja je tada bila samo
dobra baka koja spravlja ukusne
napitke.

Stezalo ga je u grlu dok je zurio
u Veslara. Osvetljena prvim zracima
zubatog sunca, grafitna prilika upra-
vljala je ploviom bez pokreta i reči.
Kao uspravljena olovka u skupljenim
šakama sa drvenim prstima. Tarvin je
video kako „Fugež“ ispisuje poru-
ku po površini mora, koju će možda
odgonetnuti neke ptice ili radoznali
oblaci, ili Žoržetin brat od strica. Ili
oni koji sanjaju plimu.

2

— Rekli ste mi da budem uz Tarvina — Nerih je nervozno stajao pred profesorom Dinom.

— Tako je. Zato si i dobio ovu obuću — pokazao je na izvrnutu kožu boje trule višnje. — Alhemičari Medvedgrada su ti veoma zahvalni.

— Mogu li... Smem li nešto da vas pitam? — snebivao se momak.

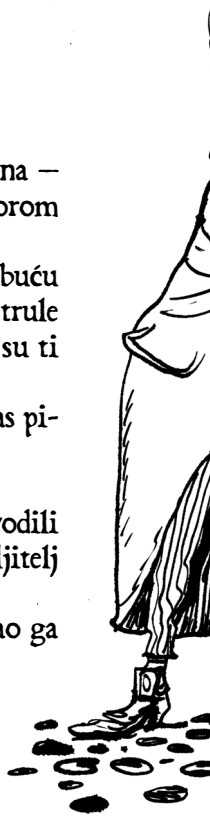
— Naravno.

— A da li ste... da li ste zaista izvodili nad njim ritual? Da li je zaista Temeljitelj bio u njemu?

Din je cokuo usnama i pogledao ga značajno.

— Ritual jeste bio izveden.

— A Temeljitelj?

Din je nakrivio glavu i spustio ruku na Nerihovo rame.

— Ne. Temeljitelj nije bio u njemu.

— Sigurno?

— U potpunosti.

Nerih je bio srećan što je dobio odgovor. Verovao je gospodinu Dinu.

— A da li je to dobro ili loše? Za njega?
Za sve nas, Petograđane?

Din je spustio drugu ruku na Nerihovo drugo rame.

— Ne znam. Tajna obično nije tu da bi se rešila. Tajne su tu da bi vodile do drugih tajni.

Nerih nije bio srećan što to čuje.

— Hoćete da kažete da je sve ovo... samo preplet tajni? — zaškiljio je Nerih. — Da nema bleska istine kad otkrijemo tajnu? Zna... kao kad skočiš sa litice u more, pa osetiš prasak vode...

— Ima, svakako da ima. Ali i istina nije ništa drugo nego samo put do nove tajne.

3

Crne, oštre ivice spuštale su se od zaravnjenog vrha ka moru i uzanoj šljunkovitoj obali. Ispred litica ostrva, na staklastoj prirodnoj masi, nepristupačnoj i mrtvoj, sa izbočinama nalik na ubistvena sečiva, jedino su ptice ostavljale sasvim suprotne, žive oblike: jaja. Glatka, okrugla, sverla, puna života.

Sve drugo bilo je presvučeno crnim le-
dom.

— Vratili smo se nakraj puta — izgovorio je Veslar.

— Ti ćeš biti tu, zar ne? — upitao je Tarvin dok je iskakao iz čamca držeći kofu u levoj ruci.

— Tamo ću te čekati — pokazao je na isturenu stenu stotinak koraka dalje.

— Stani!

Tarvin je izašao na obalu. Napravio je nekoliko koraka. — Kako to da...

Veslar je sporo zatezao krpe po rukama i oko pasa. Veoma sporo.

— Ti sve ovo znaš... Zašto onda... Želim da ti pomognem. Učiniću sve što je u mojoj moći... Ali... zašto nisi nešto učinio?

Reči su dugo putovale do Veslarevih ušiju. I zato što su bile teške, i zbog toga što ih je čekala nevidljiva staza do starčeve pameti.

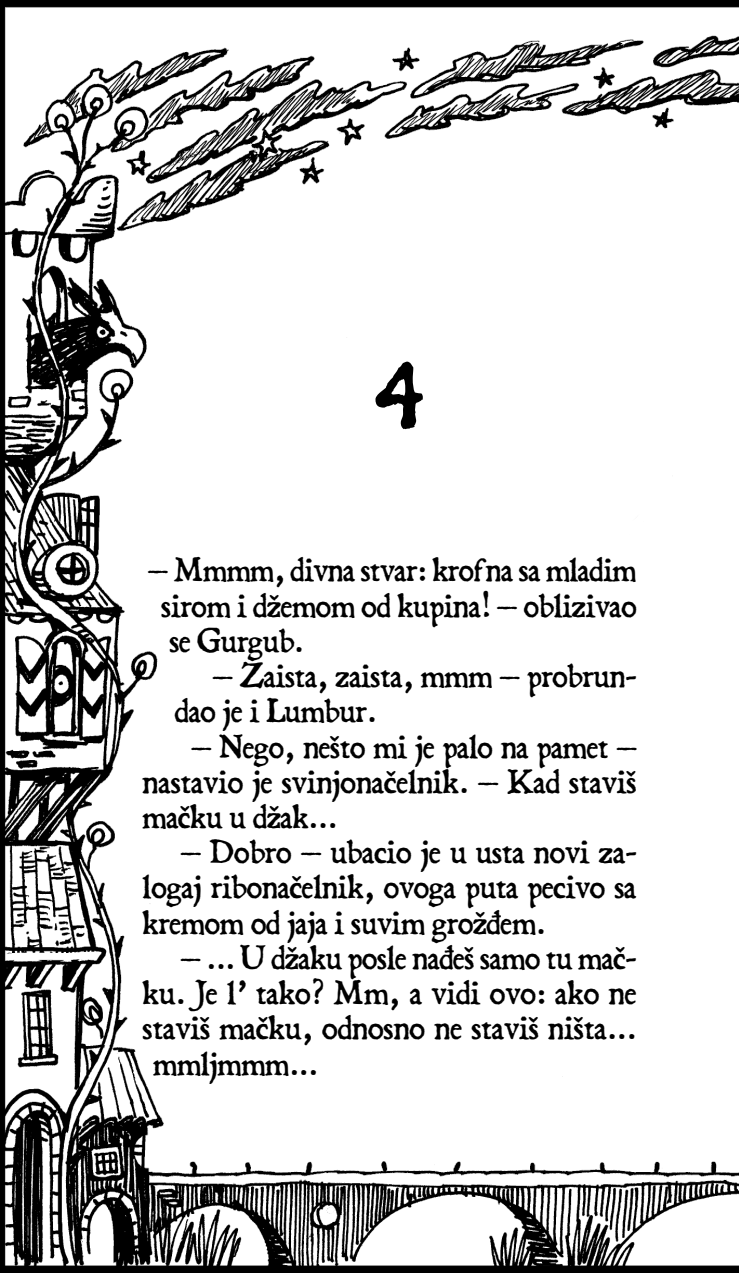
— Ne umem sve... ne mogu...

Zastao je, pa dodao:

— Ne вреди...

Odgovori su Tarvinu ličili na trozubac. Zajedno, mogli bi da ubiju.

4

— Mmmm, divna stvar: krofna sa mladim sirom i džemom od kupina! — oblizivao se Gurgub.

— Zaista, zaista, mmm — probrun-
dao je i Lumbur.

— Nego, nešto mi je palo na pamet — nastavio je svinjonačelnik. — Kad staviš mačku u džak...

— Dobro — ubacio je u usta novi za-
logaj ribonačelnik, ovoga puta pecivo sa
kremom od jaja i suvim grožđem.

— ... U džaku posle nađeš samo tu mač-
ku. Je l' tako? Mm, a vidi ovo: ako ne
staviš mačku, odnosno ne staviš ništa...
mmljmmm...

— Daaa — krofnica sa
kuvanom šljivom završila je na
Lumburovom jeziku.

— ... onda u džaku nema ni psa, ni ja-
buke, ni kita, ni izmišljenog komarca, i
sve tako, u beskraj...

— Pa šta s tim, mmm? — ribonačelnik s
prezirom pogleda Gurguba koji je zgrabio
poslednji šnit rolovanog slatkiša sa preli-
vom od meda i bundeve.

— Ništa... Ali šta zaključuješ: mno-
go više ima onog čega nema nego onog
čega ima.

— Ali znaš li u čemu je tu problem,
mmm? — nastavi Lumbur trpajući u usta
korpicu sa makom i smokvama.

— U čemu?

— I onog što ima — pokaza ribona-
čelnik na sto prepun poslastica — nema
dovoljno!

